

Dr Robert A. Peterson, Objawienie i Pismo Święte, Sesja 6, Znaczenie i nasza potrzeba Objawienia, Zewnętrzne Objawienie Ogólne, Psalm 19:1-6 i Rzymian 1:18-25

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu w Piśmie Świętym. To jest sesja 6, Znaczenie i nasza potrzeba Objawienia. Zewnętrzne Objawienie Ogólne, Psalm 19:1-6 i Rzymian 1:18-25.

Proszę, módl się ze mną. Łaskawy Ojczy, dziękujemy Ci, że wybrałeś objawienie się ludzkości w ogólnym objawieniu, a Twojemu ludowi w szczególnym objawieniu, szczególnie w wcieleniu Twojego Syna i głoszeniu proroków Starego Testamentu i apostołów w Nowym, a przede wszystkim w Twoim spisanym Słowie. Składamy Ci dzięki, błogosław nam, modlimy się, a nasze rodziny prosimy przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana. Amen.

Poznanie Boga przez Objawienie. Chcemy przyjrzeć się znaczeniu Objawienia, a następnie naszej potrzebie Objawienia.

Standardowy słownik definiuje Objawienie jako „ujawnienie lub przekazanie wiedzy, instrukcji itp. za pomocą boskich lub nadprzyrodzonych środków”. Oxford English Dictionary.

Angielskie słowo revelation pochodzi od łacińskiego revelation, które oznacza odsłonić, odkryć, wyłożyć na wierzch. Wulgata używa tego łacińskiego słowa do przetłumaczenia greckiego apocalypsis, co oznacza objawienie ujawnienie. Nowy Testament powszechnie używa apocalypsis, aby wskazać na odsłonięcie wcześniej ukrytych prawd, szczególnie o Bogu i jego planie.

Za tym zastosowaniem stoi szeroko rozpowszechniony pogląd Starego Testamentu, że Bóg dał się poznać w swojej woli Izraelowi. Ta idea Objawienia przewija się tak stale przez Stary i Nowy Testament, że możemy mówić o biblijnej koncepcji Objawienia. Bóg komunikuje się na wiele sposobów, często klasyfikowanych jako objawienie ogólne i szczególne.

Objawienie ogólne odnosi się do samoobjawienia się Boga wszystkim ludziom w każdym czasie i miejscu, pokazując, kim On jest i czyniąc wszystkich ludzi odpowiedzialnymi. Objawienie ogólne odnosi się do samoobjawienia się Boga wszystkim ludziom w każdym czasie i wszędzie, pokazując, kim On jest częściowo i czyniąc wszystkich ludzi odpowiedzialnymi przed Nim jako Bogiem. Objawienie

szczególne odnosi się do samoobjawienia się Boga konkretnym ludziom w określonych czasach i miejscach, umożliwiając im wejście w odkupieńczą relację z Nim.

Jeszcze raz, szczególne objawienie, w przeciwieństwie do ogólnego, w odróżnieniu od ogólnego objawienia, odnosi się do samoobjawienia się Boga konkretnym ludziom w określonych czasach i miejscach, umożliwiając im wejście w odkupieńczą relację z Nim. Tak więc mówimy, że szczególne objawienie jest odkupieńcze, ale ogólne objawienie nie jest. Więcej wyjaśnień nastąpi.

Pomocna w rozróżnianiu objawienia ogólnego i szczególnego jest Christian Theology Millarda Eriksona, strony 177–245. Christian Theology Millarda Eriksona, strony 177–245. Nasza potrzeba objawienia jest dwojaka.

Bóg jest nieskończony, a my jesteśmy skończeni. Bóg jest święty, a my jesteśmy grzeszni. Nasza potrzeba objawienia, Bóg jest nieskończony, a my jesteśmy skończeni.

Bóg jest nieskończonym stwórcą, a my jesteśmy jego skończonymi stworzeniami. Przez nieskończony rozumiemy, że Bóg jest nieograniczony. Jest ograniczony, jak gdyby, lepiej zdefiniowany przez swoje własne atrybuty.

Więc nie jest nieograniczony w tym sensie, że mógłby stać się nieświęty lub ignorancki. Jest doskonały. Jest nieograniczony we wszystkich swoich doskonałościach, co jest dobrym sposobem na powiedzenie tego.

Pismo Święte wskazuje na tę rzeczywistość, szczególnie wspominając o Jego mocy i zrozumieniu. Psalm 147.5, cytując: Nasz Pan jest wielki, rozległy w mocy. Jego zrozumienie jest nieskończone.

Nasz Pan jest wielki, rozległy w mocy. Jego zrozumienie jest nieskończone. Psalm 147.5. Izajasz mówi, cytując, Pan jest wiecznym Bogiem, stwórcą całej ziemi.

Nigdy nie słabnie ani nie męczy się. Jego zrozumienie nie ma granic. Izajasz 40.28. Ten nieskończony Bóg jest wielki ponad wszelkie porównanie.

Tylko On jest cytatem, wysokim i wywyższonym. Izajasz 57.15. I nie ma nikogo takiego jak On. W porównaniu do tego wielkiego nieskończonego Boga, jesteśmy bardzo ograniczeni.

Nigdy nie nauczylibyśmy się wiedzy o Bogu ani nie poznalibyśmy Go, gdyby nie podjął inicjatywy, by zakomunikować nam, kim On jest. Na szczęście nasz nieskończony Bóg hojnie objawia się nam, swoim słabym, skończonym stworzeniom. Nie zrozumcie mnie źle.

Psalm 139 mówi, że zostaliśmy cudownie stworzeni, i tak jest. Ale naszym celem jest teraz to, że zostaliśmy cudownie stworzeni. Rozróżnienie stwórcy-stworzenie trwa wiecznie.

Na nowej ziemi jako zmartwychwstałe holistyczne istoty, 1 Koryntian 15 opisuje nasze zmartwychwstałe ciała i osoby jako niezniszczalne, nieśmiertelne, potężne, chwalebne i duchowe, to znaczy kontrolowane przez Ducha Świętego w sposób, którego nie możemy nawet zrozumieć. A wszystko to jest opisem wiecznego życia, którym będziemy się cieszyć na nowej ziemi. Niemniej jednak nadal będziemy stworzeniami Boga.

Teraz, jesteśmy jego; jeśli chodzi o wierzących, jesteśmy jego odkupionymi stworzeniami, które mają życie wieczne w śmiertelnych ciałach. Następnie, w zmartwychwstaniu, będziemy odkupionymi stworzeniami, które mają życie wieczne w nieśmiertelnych ciałach. Ale nasz status stworzenia jest trwały.

O, to miało początek; zostaliśmy stworzeni, ale nie ma końca. W przeciwieństwie, oczywiście, Psalm 90, od wieczności do wieczności, Ty jesteś Bogiem. Bóg nie ma początku i nie ma końca.

Z dwóch powodów potrzebujemy objawienia. Pierwszym jest nasza skończoność. W porównaniu z nieskończonym Bogiem, który jest nieograniczony we wszystkich swoich doskonałościach, jesteśmy bardzo ograniczeni.

Po drugie, potrzebujemy objawienia, ponieważ Bóg jest święty, a my nie. Oprócz tego, że jesteśmy ograniczeni skończonością, my, ludzie, jesteśmy grzeszni. Aniołowie głoszą, cytują, święty, święty, święty jest Pan Wszechmogący.

Jego chwała wypełnia ziemię, Izajasz 6:3. Na to Izajasz woła: biada mi, bo jestem zgubiony, bo jestem człowiekiem nieczystych warg, bo moje oczy widziały Króla, Pana Zastępów, Izajasz 6:5. Bóg objawia swój gniew, który jest cytowany przeciwko wszelkiej bezbożności i niesprawiedliwości ludzi, Rzymian 1:18. Rzeczywiście, upadli ludzie cytują, ich myślenie stało się bezwartościowe, a ich bezmyślne serca zostały zaciemnione. Twierdząc, że są mądrzy, stali się głupcami, Rzymian 1:21 i 22.

Ograniczeni naszą skończonością i zaślepieni grzechem, nigdy nie zdołalibyśmy poznać Boga ani prawdy o Nim. Poza objawieniem Boga, wszyscy ludzie mają błędne wyobrażenia o Nim, ale co zadziwiające, On łaskawie dał się poznać Adamowi i Ewie oraz każdemu człowiekowi od tamtego czasu. Chociaż jesteśmy zagubieni i mamy zniekształconą wiedzę o Nim, Bóg objawia się w tym.

Objawienie jest zatem łaskawe. Daję, uznaję pomoc mojego starego przyjaciela Davida G Dunbara za niektóre z tych komentarzy. Przechodzimy teraz do poznania Boga poprzez ogólne objawienie.

Następnym nagłówkiem jest Bóg objawia się w stworzeniu. Poznając Boga poprzez ogólne objawienie, jak już powiedziano, Bóg objawia się zarówno w ogólnym, jak i szczególnym objawieniu. W tym drugim objawia się konkretnym ludziom w konkretnych czasach i miejscach, jak powiedzieliśmy wcześniej.

W pierwszym, ogólnym objawieniu, daje się poznać wszystkim ludziom we wszystkich czasach i miejscach. Istnieją trzy główne formy ogólnego objawienia, które zbadamy po kolei, jeśli Pan pozwoli.

Stworzenie, ludzkość i opatrzność. Bóg objawia się w stworzonym przez siebie świecie, który obejmuje istoty ludzkie. Bóg objawia się w ludzkości, stwarzając nas na swój obraz i zapisując swoje prawo w ludzkim sercu od stworzenia.

Bóg objawia się w opatrzności lub historii, jak zobaczymy. Tak więc pod nagłówkiem ogólnego objawienia mamy objawienie w stworzeniu, ludzkości i opatrzności. Bóg objawia się w stworzeniu.

Chcemy zbadać następujące fragmenty: Psalm 19, Rzymian 1 i Jana 1. Nie będziemy się im przyglądać szczegółowo, więc zwróćmy się do Psalmu 19. Psalm 19 mówi o Bogu dającym się poznać w swoim świecie, wersety od 1 do 6, a następnie w swoim słowie, wersety 7 i następne. Psalm 19:7 do 11, 12 do 14 kończą psalm modlitwą.

Psalm 19, niebiosy głoszą chwałę Boga, a niebo nad nami głosi dzieło rąk jego. Dzień dniowi wylewa mowę, a noc nocy objawia wiedzę. Nie ma głosu ani słów, których głosu nie słyszano.

Ich głos rozchodzi się po ziemi, a ich słowa docierają do krańców świata. W nich postawił namiot dla słońca, które wychodzi jak oblubieniec opuszczający swoją komnatę i jak silny mąż przebiega swój bieg z radością. Jego wschodzi od jednego krańca nieba i jego obieg aż do ich krańca, i nie ma nic ukrytego przed jego żarem.

Psalm ten przechodzi więc od ogólnego objawienia w stworzeniu do szczególnego objawienia w Słowie Bożym. Prawo Pana jest doskonałe, ożywiające duszę. Świadectwo Pana jest pewne, czyniące mądrymi prostaków.

Przykazania Pana są słuszne, radują serce. Przykazanie Pana jest czyste, oświeca oczy. Bojaźń Pana jest czysta, trwająca na wieki.

Zasady Pana są prawdziwe i sprawiedliwe w całości. Bardziej pożądane są niż złoto, nawet najczystsze złoto. Słodsze także niż miód i krople miodu z plastra.

Ponadto, Twój sługa jest przez nie ostrzegany. W ich przestrzeganiu jest wielka nagroda. Naszą troską są zwłaszcza pierwsze sześć wersetów, które opisują to jako naprawdę klasyczny tekst Starego Testamentu, Textus classicus dla doktryny objawienia Boga w Jego świecie, w Jego stworzeniu.

Niebiosa głoszą chwałę Boga, a niebo nad nami obwieszcza dzieło jego rąk. To synonimiczny paralelizm, który mówi nam, używając metafory, że niebiosa tak naprawdę nie mówią. Och, ale mówią, jakby w przenośni.

Obwieszczają chwałę Boga, Jego piękno, Jego wspaniałość. A niebo nad nami, równoległe do niebios, obwieszcza Jego dzieło. Stworzenie świata przez Boga pokazuje coś z Jego wielkości, Jego chwały i świadczy o tym, że On jest jego twórcą.

Każdy Adam mówi, jakby Bóg mnie stworzył, Bóg mnie stworzył. Mówiłem ci wcześniej o koledze, który został chrześcijańskim apologetą i nauczał w seminarium, który jako młody człowiek był tak przygnębiony, że poszedł na zbocze wzgórza, aby popełnić samobójstwo. I kiedy spojrzał w niebo, na niebo, na słońce, na piękno, i opuścił oczy i zobaczył drzewa i trawę i piękno tego wszystkiego, i porządek tego wszystkiego, był przekonany, że musiał być jakiś rzemieślnik, aby stworzyć tak piękne dzieło.

I rzeczywiście, poznał Pana, poszedł dalej, studiował, służył i pomagał wielu, wielu ludziom w swoim życiu. Niebiosa głoszą chwałę Boga, a niebo nad nimi głosi dzieło jego rąk. Tak więc to objawienie ma miejsce wszędzie pod niebem, to znaczy wszędzie.

Jest uniwersalne, stąd nazwa Objawienie Ogólne. Jest zatem dostępne dla wszystkich ludzi, którzy mogą zobaczyć lub doświadczyć nieba i stworzenia Bożego. Możemy zadać pytanie, kiedy to się dzieje? A werset 2 odpowiada za nas.

Dzień po dniu wylewa mowę, metafora jest rozszerzana, a noc po nocy objawia wiedzę. Każdego dnia, każdej nocy, wszyscy ludzie, grzesznicy i święci, są bombardowani faktem, że Bóg jest chwalebną istotą i że Bóg jest Bogiem Stwórcą wszystkiego, co widzą w swoim świecie. Ludzie pierwotni, niemający dostępu nie tylko do Biblii, ale nawet do pisma i języka pisanego, mają koncepcje bóstwa lub bóstw.

Teraz są skażeni grzechem, grzechem Adama i własnymi grzechami, ale mimo to, czy istnieje coś takiego jak prymitywny lud, który jest absolutnie ateistyczny? Nie sądzę. Mogą czcić stworzenie Boże, które w dziwny sposób świadczy o jego wielkości, ale jest to jego stworzenie i nie jest Bogiem. C.S. Lewis słynnie wyjaśnił, że jednym z rezultatów jego nawrócenia było to, że teraz, gdy spojrzał na świat, był o wiele

lepsy, ponieważ nie widział już wszystkiego, co było, jak wtedy, gdy był panteistą, to znaczy idei, że Bóg jest wszystkim, a wszystko jest częścią Boga.

Teraz widział świat jako produkt dzieła Boga Stwórcy i dziwił się. Dziwił się. Szczególnie lubił pływać, i myślę, że to było wtedy, gdy miał swoje nabożeństwa rano i szedł popływać, i kochał wodę i widoki, dźwięki i zapachy wokół siebie.

On radował się dobrym światem Boga. Werset 3 jest możliwy na dwa sposoby; nie ma mowy ani ich słów; w rzeczywistości wyjaśnienie, że jest to metafora, wydaje się niepotrzebne, ale poezja to poezja, której głosu nie słysząc. Ponownie, to tłumaczenie, które jest tym, co robi ESV, oznaczałoby, że mówię tu po prostu poetycko, mówię tu po prostu metaforycznie, nie dosłownie, lub można by to przetłumaczyć, że nie ma mowy ani ich słów tam, gdzie ich głosu nie słysząc.

Oznacza to, że nie tylko objawienie Boga w stworzeniu trwa każdego dnia i każdej nocy, ale jest uniwersalne. W istocie, bez względu na to, jak przetłumaczymy werset 3, wersety od 4 do 6 świadczą o tej właśnie prawdzie, powszechności ogólnego objawienia. Werset 2 pokazuje jego stałość, fakt, że zawsze trwa dniem i nocą.

Wersety od 4 do 6, mówiąc o słońcu jako głównej kuli na niebie, głównym obiekcie ludzkiej obserwacji, tworzą obieg i tym samym pokazują, że objawienie Boga jest wszędzie. Jego objawienie w stworzeniu. Ich głos rozchodzi się po całej ziemi, ich słowa aż po krańce świata.

To stwierdzenie uniwersalności. W nich wysłał i postawił namiot dla słońca. Oto personifikacja: słońce jest przedstawione jako biegacz lub oblubieniec.

W nich postawił namiot dla słońca, które wychodzi jak oblubieniec opuszczający swoją komnatę, idący po żonę i jak silny mężczyzna, biegnie z radością. Tak więc słońce wychodzi ze swojego namiotu i rozpoczyna swój bieg po niebie, jakby wschodziło. Wschodzi; wschody słońca są z jednego krańca nieba i w okręgu aż do ich końca.

I nic nie jest ukryte przed jego żarem. To jest, znowu, więc największym celem w kontekście liczenia nosów lub liczby wersetów jest nie tylko rzeczywistość objawienia Boga w jego stworzeniu i jego stałość, ale także jego powszechność. Każda istota ludzka jest narażona na objawienie Boga w stworzeniu.

To jest żywa egzegeza. Oto kilka notatek przedstawiających to samo. Robię to w celu podkreślenia i kompletności.

Psalm 19, 1 do 6, Bóg objawia się poza nami w stworzeniu, jak głosi Psalm 19. Objawia się wewnątrz nas w prawie zapisanym w naszych sercach. Objawia się poza nami, ale w rzeczywistości obejmuje nas.

Na zewnątrz nas, włączając nas, ale nie nasze wnętrze, skupiamy się tutaj. W jego zewnętrznym ogólnym objawieniu, to jest terminologia, której używamy. Bóg objawia się w swoim prawie wypisanym na sercu.

Aspektem obrazu Boga jest wewnętrzne ogólne objawienie. To, o czym do tej pory mówiliśmy o niebie i słońcu itd., to jego zewnętrzne ogólne objawienie, jego objawienie poza nami, ale obejmuje ono nasze ciała i umysły itd. Bóg objawia się poza nami w stworzeniu, jak głosi Psalm 19.

Niebiosa głoszą chwałę Boga , a przestworza głoszą dzieło rąk jego. Christian Standard Bible. Może pomocne będzie zobaczenie nieco innego tłumaczenia.

To się nazywa zewnętrzne objawienie ogólne. Sposób tego objawienia to stworzenie Boga, które ujawnia pewną wiedzę o Stwórcy. Nie podsumowaliśmy jeszcze całej tej wiedzy.

Właśnie zaczęliśmy i powiedzieliśmy, że pokazuje to Jego chwałę i fakt, że jest stwórcą. Treść tego stworzenia to chwała i dzieło rąk Boga, co oznacza, że Bóg istnieje i objawia, że jest niesamowity, wystarczająco potężny, aby stworzyć to stworzenie, wystarczająco inteligentny, genialny, aby stworzyć to bardzo uporządkowane stworzenie. Wiemy o wiele więcej niż Dawid.

Niezależnie od tego, czy przyjrzymy się makro i zbadamy wszechświat, czy mikro i zbadamy komórkę, porządek jest zadziwiający. Wskazuje na Organizującego , na Stwórcę, Twórcę. Czas tego stworzenia jest ciągły.

Dzień po dniu wylewają mowę; noc po nocy przekazują wiedzę. Werset drugi, zakres tego objawienia jest uniwersalny. Ich przesłanie dotarło do całej ziemi, a ich słowa do krańców świata.

W wersecie czwartym, uniwersalność tego objawienia jest uosobiona przez Słońce, które, cytuję, wschodzi z jednego końca nieba i krąży do drugiego końca. Zamknij cytat, werset szósty, Christian Standard Bible. Zewnętrzne ogólne objawienie ma zatem miejsce wszędzie, cały czas, ujawniając istnienie i chwałę Boga oraz fakt, że jest On stwórcą.

Jest to przekazywane niezależnie od ludzkiego przywłaszczenia tego objawienia, a Psalm 19 nie mówi o ludzkim przywłaszczeniu tego objawienia, ale Rzymian 1 tak. Rzymian 1 jest komentarzem Nowego Testamentu, niejako, nie konkretnie, ale w ogólnym sensie. W przypadku Psalmu 19 i innych fragmentów, które można by zacytować w Psalmach, na przykład Izajasza i Hioba, Rzymian 1 staje się dla nas bardziej konkretny.

Rzymian 1:18 do 25, raz jeszcze, chcę popracować nad tekstem, zanim wyciągnę teologię, naukę z kontekstu Rzymian 1. Nie wcześniej niż Paweł ogłosił swój temat, wierzę, że istnieje powszechna zgoda, że tematyczne stwierdzenie Rzymian występuje w Rzymian 1:16 i 17. Po wstępie Pawła, w którym przedstawia się jako sługa Boży, apostoł, mówi o boskości i człowieczeństwie Chrystusa, a następnie o pragnieniu Pawła, aby przybyć do Rzymu i służyć im w rozdziale 1 Rzymian 16 i 17, stwierdza, wyraźnie stwierdza, temat Rzymian. Nie wstydę się ewangelii, bo jest ona mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego, kto wierzy.

Najpierw Żydowi, a także Grekowi, bo w niej objawia się sprawiedliwość Boża z wiary w wiarę, jak napisano: sprawiedliwy z wiary żyć będzie. Nie wstydę się ewangelii, co może oznaczać według postaci literackiej Laetitia, potwierdzenie silnego pozytywu poprzez zaprzeczenie negatywu. Może to oznaczać, że nie wstydę się ewangelii, albo że jestem dumny z ewangelii.

To możliwe. Tak czy inaczej, otrzymujemy jego przesłanie, ponieważ ewangelia jest mocą Boga. To jest oburzające stwierdzenie, gdy się nad tym pomyśli.

Wiadomość jest mocą Boga. Zestaw słów jest utożsamiany z atrybutem Wszechmogącego Boga, nawet jego mocą. Cóż, tak, ponieważ wiadomość jest dana przez Boga, a On przywiązuje swoją moc do tej wiadomości i zbawia grzeszników, przemienia życie, daje im swojego Ducha Świętego i tak dalej.

Nie wstydę się ewangelii, bo jest ona mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego, kto wierzy. Paweł naprawdę podkreśla znaczenie wiary. Robi to od samego początku listu, w tym tutaj, wielokrotnie już w swoim oświadczeniu o celu.

Przypuszczam, że rozdział 10 jest najlepszym miejscem, w którym to robi, ale robi to tutaj, w pierwszej części księgi, w której pokazuje potrzebę usprawiedliwienia, a następnie Boże zapewnienie go i sposób, w jaki ktoś je otrzymuje, czyli w Rzymian 4, czyli przez wiarę. Ewangelia jest Bożą mocą zbawienia dla każdego wierzącego, najpierw dla Żyda, a także dla Greka. Myślę, że już od pierwszej strony swojej ewangelii, jakby miał na myśli sytuację w Kościele rzymskim, w której Żydzi i Grecy są w pewnym sensie w konflikcie, jak świadczy rozdział 14 i dalej do 15, i chce to uzdrowić, więc wciąż mówi o Żydach i poganach na prawie każdym etapie rozwijania przesłania ewangelii w tej księdze.

Bo w ewangelii sprawiedliwość Boża objawia się z wiary w wiarę. Z tego co rozumiem, to to samo wyrażenie jest użyte dwa razy, dwa razy w tym samym kontekście 2 Koryntian. Straciłem rozdział, tak naprawdę.

To rozdział o triumfalnym wejściu. Być może to rozdział 3. Tak, 2 Koryntian 3, w którym Paweł mówi, że ewangelia jest wonią życia dla wierzących i śmierci dla niewierzących, a znaczeniem jest ewangelia, obrazem są powracający zwycięzcy,

którzy prowadzą niektórych ze swoich jeńców, których utrzymali przy życiu, aby przedstawić ich jako trofea Imperatorowi i na mękę, zanim prawdopodobnie ich zamordują, a ci biedni jeńcy czują zapach kadzidła spadającego na paradę i śmierdzi. To jak świętowanie Super Bowl lub ostatni mecz World Series. Jedna drużyna jest tak wysoko, że druga drużyna po prostu czołga się na brzuchach.

Są tak zniechęceni, wysoko i nisko. To zapach śmierci dla śmierci, mówi. To jest zapach samej śmierci.

To zapach śmierci rzeczywiście dla zwycięzców. Ach, pachnie tak słodko. To zapach życia dla życia, samego życia, życia rzeczywiście.

Podobnie tutaj, sądzę, że powinniśmy to wyjaśnić: w ewangelii sprawiedliwość Boża objawia się z wiary, z wiary w wiarę, z wiary w samej wierze, z wiary, od pierwszej do ostatniej, jak mówią niektóre tłumaczenia. Jak jest napisane, a cytuje Habakuka, sprawiedliwi będą żyć z wiary. Tak więc tematem Rzymian jest dobra nowina, ewangelia, która jest objawieniem zbawczej sprawiedliwości Boga przez wiarę w Chrystusa.

Ale w wersecie 18 Paweł nie zaczyna mówić o zbawczej sprawiedliwości Boga. Zamiast tego mówi o potępiającej sprawiedliwości Boga. Albowiem gniew Boży objawia się z nieba na wszelką bezbożność i niesprawiedliwość ludzi, którzy tłumią prawdę. Dopiero w 321 Paweł powraca do swojego tematu.

Od 1:18 do 3:20 kopie głęboki dół i pokazuje, że cały świat wpadł w rów i nie może się uratować. Dzieje się tak dopiero w 321. Innymi słowy, Paweł uważa, że bardzo ważne jest ustalenie faktu, że ludzie są grzesznikami, że są pod gniewem Boga i że znajdują się w opłakanym stanie, zanim odejdzie, a następnie wyjaśni ewangelię, którą wprowadził w samym tematycznym stwierdzeniu 1:16 i 17, 3:21.

Ale teraz sprawiedliwość Boża została objawiona. Poza prawem oznacza przestrzeganie prawa, chociaż prawo i prorocy świadczą o tym, sprawiedliwość Boża przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą. Oprze się pokusie, która jest pokusą każdego teologa reformowanego, aby zrobić więcej z Rzymianami. Nie powinienem teraz nauczać Rzymian w całości, ale raczej objawienia Boga w stworzeniu, Rzymian 1:18 i następnych.

Jego tematem jest zbawcza sprawiedliwość Boga, ale teraz zaczyna mówić o sprawiedliwości Boga, który osądza. Gniew Boży objawia się z nieba, Rzymian 1, 18, przeciwko wszelkiej bezbożności i niesprawiedliwości ludzi, którzy przez swoją niesprawiedliwość tłumią prawdę. O jakiej prawdzie? O jakiej prawdzie mówimy? Tłumia ją, co oznacza, że ta prawda w jakiś sposób do nich dociera.

Nie możesz stłumić tego, czego nie wiesz. Och, wyjaśnia, bo to, co można wiedzieć o Bogu, jest dla nich jasne. Chłopie, Paweł ma ich uwagę. O czym on mówi? Ponieważ Bóg im to pokazał.

Paweł twierdził, że Bóg objawił coś, prawdopodobnie coś o sobie, ludziom i że Bóg jest na nich zły; gniew Boży objawia się z nieba z powodu ich stłumienia tej wiedzy, tego objawienia, tej informacji, którą otrzymują od Boga. A oto jego wyjaśnienie. Ponieważ jest to wyjaśniający gar w języku greckim, wyjaśnia, ponieważ jego niewidzialne atrybuty zostały wyraźnie dostrzeżone.

Paul, przede wszystkim, identyfikujesz moc Boga z przesłaniem, co jest żywym obrazem, ale technicznie rzecz biorąc, to nieprawda. Atrybuty Boga są tylko jego atrybutami. Och, ale jest tak przywiązany do swojej mocy do tego zbawczego przesłania, że prawdą jest, że chociaż nie jest to dosłownie jedna z mocy Boga, to jest to rzeczywiście potężne przesłanie.

A teraz, jak możesz zobaczyć niewidzialne atrybuty Boga? To niemożliwe. Cóż, czyni je widocznymi poprzez rzeczy, które stworzył. Dla swoich niewidzialnych atrybutów, i mówi nam, czym one są tutaj, mianowicie, jego wieczną mocą i boską naturą.

Psalm 19, jego chwała i fakt, że stworzył dzieło rąk, to jest jego stwórczość, jeśli wolisz, jego stwórczość. Tutaj niewidzialne atrybuty Boga, mianowicie jego wieczna moc i boska natura, zostały wyraźnie dostrzeżone. Istoty ludzkie widzą te rzeczy.

Od stworzenia świata istnieje ciągłość objawienia w stworzeniu, w rzeczach, które zostały stworzone, jak w Psalmie 19. Och, wow. Od stworzenia moc Boga i fakt, że jest Bogiem, jego boska natura i jego samo bóstwo były widziane przez ludzkość.

Nie mówi tylko, że te rzeczy są objawione, jak Psalm 19. Teraz mówi o ludziach otrzymujących to objawienie. Bóg jest zły na grzeszników, ponieważ tłumią Jego prawdę.

O czym on mówi? Bóg wyjaśnił im niektóre ze swoich atrybutów, tutaj wspomina o swojej mocy i boskości, w rzeczach, które stworzył od stworzenia. Oni świadczą, wracając do języka Psalmu 19, o Bogu. Skutek jest taki, że nie mają wymówki.

Jego gniew objawia się z nieba. Ludzie są niewybaczalni, ponieważ Bóg objawił się im w świecie, który stworzył. Bo chociaż znali Boga, czy to oznacza, że zostali zbawieni? Nie.

Musimy zdefiniować, coś, właściwie, każde słowo w każdym kontekście każdej literatury, ale tutaj znajomość Boga nie oznacza znajomości naszego Pana i Zbawiciela Jezusa Chrystusa, ale raczej, dokładnie tak, jak kontekst nam powiedział, znajomość istnienia Boga, Jego mocy i Jego bóstwa, na mocy rzeczy, które uczynił.

Chociaż znali Boga, nie czcili Go jako Boga ani nie składali Mu dziękczynienia, ale stali się daremni w swoim myśleniu, a ich głupie serca zostały zaciemnione. Tutaj dodano coś, czego nie ma, nie pojawia się w Psalmie 19, a jest to grzech ludzki.

I mamy już pomysł wprowadzony w tłumieniu, w wersecie 18, który wprowadził całą tę sekcję. Objawienie Boże dociera do grzeszników, ale ponieważ są grzesznikami, wypaczają je, tłumią, przekręcają, i chociaż ta wiedza dociera do nich i są świadomi Boga, jak powiedział Kalwin, istnieje *sensus divinitatis*, istnieje świadomość Boga. Oni nie czczą Boga.

Och, oni mogą czcić bogów, ale nie prawdziwego i żywego Boga. Nic nie jest złe w objawieniu. Boża stacja radiowa, BÓG, emituje swoją ewangelię, nie swoją ewangelię, ale objawienie Boga stale, wszędzie, każdemu.

Ale jaki jest problem? Problem polega na tym, że nasze odbiorniki są zagłuszone, nasze radia są zepsute, a my zniekształcamy przesłanie, które pochodzi od Boga. To nie jest ewangelia. Dotyczy wielu atrybutów Boga, ale nie Jego łaski, nie odpuszczenia grzechów, nie śmierci i zmartwychwstania Jezusa.

Twierdząc, że są mądrzy, stali się głupcami i zamienili chwałę nieśmiertelnego Boga na obrazy przypominające śmiertelnego człowieka, ptaki, zwierzęta i pełzające stworzenia. Objawienie i stworzenie Boga docierają do ludzi, ale rezultatem nie jest oddawanie czci Bogu. Rezultatem jest bałwochwalstwo.

Nie tylko to, ale tak jak w uczynkach ciała w Galacjan 5, nazwiemy je grzechami religijnymi, bałwochwalstwem i innymi takimi rzeczami. Zobaczmy dokładnie, czym są te inne rzeczy. Bałwochwalstwo i czary są wymienione w Galacjan 5.20. Więc tam, więc tutaj, grzechy religijne bałwochwalstwa są połączone z grzechami seksualnymi.

Uczynki ciała, teraz uczynki ciała, są oczywiste. Niemoralność seksualna, nieczystość, zmysłowość, grzechy seksualne, bałwochwalstwo, czary, grzechy religijne, moglibyśmy je nazwać. Reszta listy dotyczy grzechów interpersonalnych, które dokładnie dominowały w Galatach i które potrzebowali owoców Ducha, aby naprawić, ale zostawię to w spokoju.

Poszedłem tam tylko w tym celu, aby pokazać nie tylko w Rzymian 1, ale także w Galatów 5, że Paweł łączy grzechy religijne i grzechy seksualne. Tam są grzechy seksualne, w dużej mierze heteroseksualne grzechy seksualne. Tutaj są homoseksualne grzechy seksualne, które Paweł ma na myśli.

Dlatego Bóg wydał ich w pożądliwości ich serc ku nieczystości, ku bezczeszczeniu swoich ciał między sobą, ponieważ zamienili prawdę o Bogu na kłamstwo. Drugi raz ta zamiana jest wspomniana. Jest niegodziwa.

Wiersz 23, zamienili chwałę Boga, chwałę nieśmiertelnego Boga na obrazy. 25, zamienili prawdę o Bogu na kłamstwo i czcili i służyli stworzeniu zamiast Stwórcy, który jest błogosławiony na wieki. Amen.

A wersety, które następują, mówią o grzechach seksualnych, zwłaszcza homoseksualnych. Być może w twojej głowie pojawia się to pytanie, które pojawia się w mojej: Dlaczego Galacjan 5 i Rzymian 1 łączą grzechy religijne? Jakiż to oksymoron z grzechami seksualnymi. Ponieważ oba te obszary, oba te rodzaje grzechów mówią o aspektach ludzkiego życia, które nas definiują.

Przy narodzinach dziecka mówimy, że to dziewczynka, to chłopiec. I tak Adam i Ewa zostali stworzeni nie tylko jako mężczyzna i kobieta na Jego obraz, ale Bóg stworzył ich na swój obraz, mężczyznę i kobietę ich stworzył, i oni również zostali stworzeni na Jego obraz. Zostali stworzeni do relacji ze swoim stwórcą.

Jesteśmy istotami płciowymi z urodzenia i jesteśmy istotami religijnymi; jesteśmy czcicielami. Och, możemy czcić niewłaściwe rzeczy, jak ludzie w Rzymian 1, i możemy również grzeszyć seksualnie, ale oba te czynniki dotyczą naszej tożsamości jako nosicieli obrazu Boga. W naszym następnym wykładzie zastosuję ten sam schemat i wrócę do notatek, aby sprecyzować, wyjaśnić i objaśnić niektóre z zasad, które właśnie omówiliśmy w tekście.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu w Piśmie Świętym. To jest sesja 6, Znaczenie i nasza potrzeba Objawienia. Zewnętrzne Objawienie Ogólne, Psalm 19:1-6 i Rzymian 1:18-25.